

Azt próbáljuk megadni, amit mi megkaptunk...

Tasnádi Zsófi

Az Élmény Tár Tanoda története öt évvel ezelőtt kezdődött. Alulról szerveződő kezdeményezésként jött létre Pécs egyik szegregátumában, folyamatosan növelve és fejlesztve önmagát. Az emberség erejével Alapítvány önkéntesekkel indította el ifjúsági programját, ami tanodává nőtt az évek során. Kezdetben nem voltak nagy céljaink, csak egy alternatívát akartunk kínálni a helyi gyerekeknek a csellen-gés helyett. Az ifjúsági munka egyre jobban belefonódott az alapítvány minden-napjaiba, egyre inkább a mindennapok részévé vált a hátrányos helyzetű fiatalok fejlesztése. Minél többet foglalkoztunk a fiatalokkal, annál több igény merült fel, és annál jobban látszott, hogy milyen hiánypótló a tevékenység, amit elkezdtünk.

Közösség alakul

2009-ben Pécs egyik peremkerületén létrejött egy nem hétköznapi intézmény. Zenészek egy nagy, régi épületben kezdtek el tevékenykedni. Az épület addig-ra már szép múltat tudhatott magáénak. Eredetileg katonaothonnak épült, majd volt a város egyik legkedveltebb bányászmozija, később iskolaként is funkcionált. Mivel Pécs mindig is híres volt élénk zenei életéről, kézenfekvőnek tűnt, hogy a városnak szüksége van egy olyan inkubátorházra, amelyben a feltörekvő pécsi zenészek megerősödhetnek és együtt zenélhetnek már befutott társaikkal, tanul-hatnak tőlük. Az objektum a ZION, azaz Zenész Ifjúsági Otthon nevet kapta.

Eleinte csak próba- és koncerttermekkel tervezték megtölteni a rendelkezésre álló teret, de a komplexum megálmodójának eszébe jutott, hogy milyen jó volna, ha független, civil szervezetek is helyet kaphatnának itt. Megkereste egyik jóbarátját, Az emberség erejével Alapítvány vezetőjét, Nyirati Andrást, hogy segítsen megszervezni ZION civil szárnyát. András nemcsak fantáziát látott a le-hetőségben, hanem egy éppen induló ifjúsági projektjének az ideális helyszínét is megtalálta a közösségi térben.

Én 2010-ben érkeztem meg ZION-ba. Addig egy színházi társulatnál tevékenykedtem produkciós munkatársként. Az egyesületnél végzett utolsó mun-káim között volt egy projekt, amely során Pécs egyik leghátrányosabb, durván szegregálódott területén (Hősök terén) dolgoztunk mélyszegénységben élő fiatalokkal.

Hátrányos helyzetű gyerekek a zenészek otthonában

Szüleim szociológus és tanár végzettséggel szinte folyamatosan a civil és a közszférában dolgoztak, ahol gyakran foglalkoztak állami gondozott gyerekekkel vagy zsákfalvakban élő cigány családokkal. Kicsi korom óta ismerős volt számomra a közösségi és a szociális munka fogalma, ha nem is tudtam definiálni, de láttam, átéltem, részese voltam. Mégis, felnőtt fejjel a Hősök tere projektben végzett munkám volt az első, amikor közvetlen kapcsolatba kerültem a szegénységgel és a nélkülözéssel. Mindig úgy gondoltam, hogy szerencsés vagyok, amiért olyan családba születtem, ahol minden lehetőséget megkaphattam. Amikor a Hősök terén kezdtem dolgozni, tudtam, eljött az idő, hogy visszaadjam a lehetőségeket az életnek. Egy éven keresztül dolgoztunk ott drámapedagógiával és videós eszközök felhasználásával a helyi gyerekekkel egy régi moziépületben. Nem volt se áram, se víz, se fűtés, a fiatalok mégis ott voltak minden szombaton, hogy folytassuk a közös videó készítését. Egy év után a színházi társulat nem folytatta a munkát a területen, csak évekkel később tért oda vissza. Én maradtam és hol a moziban csináltam önkéntesekkel foglalkozásokat a helyi gyerekeknek, hol más, a területen jelen lévő civilek programjaiba dolgoztam be. Tudtam, hogy ezt akarom csinálni. Nem sajnálni és megmenteni a szegény, csóró gyerekeket, hanem lehetőséget adni nekik és felvidítani őket. Legyen minél több boldog pillanatuk, emlékük.

2011-ben helyet kerestem magamnak, ahol folytathatom a fiatalokkal való munka háttértevékenységeit. Így kötöttem ki ZION-ban és kezdtem el Az emberség erejével Alapítvánnyal dolgozni. Az alapítvány akkoriban tervezett beindítani egy ifjúsági klubot ZION-ban. Azonban a projektnek nem nagyon volt gazdája, aki összefogta volna a szálakat és megkezdte volna a felkereső ifjúsági tevékenységeket, amitől egy ilyen klub beindulhat és megtelhet étellel. Mivel nekem éppen frissen szerzett tapasztalatom volt e téren, szívesen aktivizáltam magam. Az alapítvány akkori gyakorlatoisaival kezdtük meg a környéken a felkereső munkát.

A városrész, melyben elkezdtünk dolgozni, több szempontból is érdekes és nagyon összetett. Úgy nevezik ezt a területet, hogy Gyárváros. Már külvárosnak számít, de még nincs olyan nagyon messze a belváros peremétől. Társadalmi összetétele nagyon heterogén; a területen zömében középosztálybeli családok élnek, rendezett utcákban, rendezett házakban. Ide ékelődnek be kisebb nyomortelepek. Ezeket a pontokat kerestük fel. Először egymagam jártam sorra családokat, beko-pogtattam, elmeséltem, hogy szeretnénk indítani gyerekfoglalkozásokat hetente egy közeli közösségi házban. Mindenki szeretettel fogadta az ötletet, behívtak, megkínáltak mindenfélével, ami éppen volt otthon, pedig akkor találkoztunk először. Ezután játékos kitelepüléseket szerveztünk ezekben a kis közösségekbe. Udvarokon, töltésoldalakon, áruházak mellett sportoltunk, kézműveskedtünk,

színészkedtünk, játékos vetélkedőkkel szórakoztattuk az utcák lakóit.

Egészen elképesztő helyekre is eljutottunk ezekkel a felkereső programokkal. Mélyen, a sínek mögött olyan területek – utcának nehezen nevezhető helyek – vannak, mintha egy tanyavilágban járnánk. Ha nem tudnám, hogy hol vagyunk, azt hinném, már nem a városban járunk. De ott is élnek családok. Maguk építette kis kunyhókban, udvari vécével, néhány csirkével, sok gyerekekkel – mégis tárt karokkal vártak minket. Mindenhol nagy feltűnést keltettünk. Először csak egy utcával kezdtük, aztán – ahogy melegegett az idő – jártuk sorra a többit is.

A kitelepülések után mindig meghívtuk a résztvevőket, hogy a következő héten jöjjenek el ZION-ba és vegyenek részt a foglalkozáson, amit a fiataloknak szervezünk. Hamar rájöttünk, sajnós, hogy a legtöbb szülő nem fogja elhozni a gyermekét a foglalkozásra, viszont, ha mi megyünk el értük, akkor elengedik őket. Ez lett később az első nagy dilemmánk: jó volna, ha a szülő is kivenné a részét a gyermekének szervezett programból, jó volna, ha neki is fontos lenne, hogy a gyermeke új lehetőségekhez jut, fejlődik. Tegyen valamit ő is. De ha nem tesz, akkor a gyermek látja kárát, kimarad valamiből a saját hibáján kívül. Nekünk a legfontosabb az elejétől kezdve az volt, hogy a gyerekek élményekhez jussanak, ezáltal fejlődjenek.

Kell egy menedék

A zenészek által megtöltött idős épületben kezdte meg működését a Menedék Ifjúsági Klub, miután a környéket felvertük a hírrel. Azért neveztük így, mert az alapítvány régóta működtetett különböző ifjúsági képzési programokat ezzel a névvel és erre is alkalmasnak tartottuk. Egy helyet akartunk létrehozni, ahol a fiatalok megértő kortársakra, segítő felnőttekre és menedékre találhatnak. Heti egy gyermekfoglalkozás megvalósítását terveztük, és a későbbiekben szerettünk volna egy heti többször nyitva tartó információs irodát is megnyitni.

Eleinte nem voltak nagy céljaink és nem mondhatnám, hogy nagy tudatossággal terveztük meg a tevékenységünket. Annyi tapasztalatot hoztam már magammal korábbi munkáimból, hogy tudjam, az alapvető szabályokat, kereteket meg kell határozni, le kell fektetni ahhoz, hogy biztonságosan tudjunk foglalkozni a gyerekekkel.

Ki volt ekkor a humán erőforrásunk? És milyen elképzeléseink voltak arra vonatkozóan, hogy hogyan és kikkel fogjuk fenntartani a heti egy foglalkozást? ZION népszerű, underground helyé vált addigra a pécsi fiatalság körében. Több híres vagy híressé váló zenekar is ide kötődött és hétvégenként nagy koncertek és zenés bulik zajlódtak a ház falai között. Az alapítvány rendszeresen szervezett civil konferenciákat, találkozókat, szabadidős programokat, ami miatt a ház nem

csak éjszakánként, hanem nappal is megtelt étellel. Voltak néhányan, akik a Pécsi Tudományegyetem Felnőttképzési és Emberi Erőforrás Fejlesztési Karának Ifjúságsegítő képzésén hallgatókként az alapítványnál töltötték gyakorlati idejüket. Ők voltak azok, akikkel belevágtunk az ifjúsági programok lebonyolításába. Nyitott, érdeklődő fiatalok voltak, akik szívesen vették, hogy közösen alakítsuk ki a kereteit egy ifjúsági klubnak. A friss kezdeményezésnek aztán gyorsan híre ment, egyre többen kerestek meg minket maguktól, hogy szeretnénk önkéntesként részt venni a folyamatban. Első évben egy remek önkéntes közösség formálódott fiatal egyetemistákból, akikkel szabadon, gördülékenyen mentek a heti foglalkozások. De nemcsak az önkéntesek kezdtek közösségként viselkedni, hanem az ifjúsági klubba járó gyerekek is. A nyári szünetre kénytelenek voltunk elbúcsúzni egymástól, de elterveztük, hogy ősszel, amikor újra elindul az iskola és az egyetem, együtt folytatjuk.

Az első nehézségek

Eljött a szeptember és valóban visszatértünk. Akkor történt az első nagy bukásunk. Legalábbis mi annak éltük meg, de így utólag visszatekintve már tudom, mekkora szükség volt erre és milyen sokat tanultunk belőle. A gyerekek visszatértek, ismét megjelentek minden héten a szokásos foglalkozáson, mentünk értük, találkoztunk a szülőkkel, ők ránk bízták őket és mentünk, hogy együtt töltsük azt a heti két órát. Viszont a gyerekeket mintha kicserélték volna, nem az a jó, vidám, együttműködő kis közösség volt, akiktől júniusban elbúcsúztunk. Előlről kellett kezdenünk velük mindent, a szabályokat, a beszélgetéseket, azt, hogy miként beszélünk egymással, hogyan fordulunk a másikhoz. Közben új önkéntesek és új gyakorlatos hallgatók is csatlakoztak csapatunkhoz. Ettől a gyerekek is megilletődtek és mi is. Nem oldódtak se ők, se mi olyan gyorsan, döcögve, szenvedve folyt le az első pár alkalom.

Ez a döccenő ösztönzött minket arra, hogy leüljünk, definiáljuk és újragondoljuk az ifjúsági részleg működését. Összedugtuk a fejünket azzal az alapmaggal, akik már fél éve benne voltak a programban, segítettek kialakítani a működést. Azzal kezdtük, hogy leírtuk, hogyan határozzuk meg az ifjúsági klubot. Ez egy heti rendszerességű közösségi foglalkozás a Gyárvároson élő hátrányos helyzetű gyerekeknek. Cél volt, hogy csökkentsük az ellenállást és ellenségeskedést, amit a különböző utcákból érkező gyerekek között tapasztaltunk, illetve azt is szeretnénk volna, ha cigány és nem cigány gyerekek egyaránt részt vennének a foglalkozásokon. Elkészültünk egy programtervvel az előttünk álló hónapokra, amiben meghatároztuk, hogy melyik héten milyen témájú foglalkozásokat tartunk a gyerekeknek. Továbbá bevezettünk heti egy önkéntes gyűlést is, hogy meg tudjuk beszélni az aktuális feladatokat, programokat, az esetlegesen felmerülő problémákat és megoldásait. Itt kezdtünk el tudatosan tekinteni az általunk folytatott ifjúsági munkára és hosszabb távú célokat kitűzni.

Mivel nagy volt az érdeklődés a program iránt segítői szinten is – azaz folyamatosan érkeztek az önkéntes jelentkezések –, azt is kitaláltuk, hogy néhány havonta önkéntes orientációs délutánokat fogunk szervezni ZION-ban. Ide vártuk azokat az érdeklődő fiatalokat, akik szívesen segítenének munkánkban. Csapatként működtünk, egy lendületes, fiatalos, önkéntes csapatként, akik élvezetes, izgalmas ifjúsági programokat valósítottak meg egy külvárosi közösségi házban és annak környékén. Ez sokak számára vonzó volt, így szívesen csatlakoztak a csoporthoz.

Fél év múlva annyira nőtt a kapacitásunk, hogy elérkezettnek láttuk az időt, hogy bővítsük az általunk nyújtott lehetőségek körét. Heti két alkalommal megnyitotta kapuit a Menedék Ifjúsági Információs Iroda. Tanulva eddigi tapasztalatainkból, már az elején definiáltuk ezt a tevékenységet. Ez egy sokkal kötetlenebb program volt, mint az ifjúsági klub. Az ifiklub kifejezetten a közösségépítésre, a közösségi aktivitásra fókuszált, ezzel szemben az információs iroda egy délutánonként több órán át nyitva tartó közösségi tér volt, ahova a környéken élő, dolgozó, iskolába járó fiatalok betérhettek és a szabadidő hasznos eltöltésének lehetőségei közül választhattak önállóan (pl. társasjáték, számítógép, könyvek, sportszerek). A kereteket, szabályokat az így betérő fiataloknak is be kellett tartani, és mindig jelen volt egy segítő is közülünk, akihez fordulhattak kérdésekkel, problémákkal a fiatalok. Érdekes módon egy egészen más közönség kezdett el járni ezekben az idősávokban, mint akik az ifiklubba jártak. Nagyon sokat tanultunk ez alatt az idő alatt a kamaszokkal való munkáról és a személyes segítségről. Egy ideig még egy színjátszó csoportot is sikerült működtetnünk a város több szegregátumából érkező kamaszokkal.

Költözés és a koncentrált munka kezdete

2012 tavaszán ZION már komoly fenntartási problémákkal küzdött. A város nem támogatta, segítette a ház működését, nem lehetett hosszú távú szerződéses együttműködést kialakítani, így a közösségi ház nem tudott megerősödni, állandó szponzorokat, támogatókat szerezni vagy nagyobb pályázatokat elnyerni, amiből fejleszhető lett volna az ingatlan, az infrastruktúra vagy a humán erőforrás. Alapítványunk is belefáradt az önkormányzattal folytatott alkudozásokba, a szüntelen és be nem váltott ígéretésekbe. Ez vitte el minden energiánkat, nem tudtunk kellő időt fordítani arra a szakmai munkára, amivel valójában foglalkozni szerettünk volna. Két fronton képzeltük el a jövőnket szakmai szinten: szerettük volna jobban fókuszálni az ifjúságsegítő munkára, az esélyteremtésre és az emberi jogi nevelésre. ZION-t közben fokozatosan kezdték elhagyni a ház addigi szereplői, az együttesek és a vendéglátósok. Lassan egyértelművé vált, hogy nekünk sincsen maradásunk a házban, mert hamarosan nem lesz, aki fenntartsa, vigye előre az ügyeit. Így aztán 2012 tavaszán új helyszínt kerestünk magunknak.

Akkorra már jelentős és állandó gyermekközönség járt az ifiklubba és az önkéntes csapat is stabil volt, sőt folyamatosan bővült. Kézenfekvő volt, hogy muszáj a környéken maradnunk, ha az elkezdett ifjúsági munkát folytatni szeretnénk, mivel a célcsoportunk nem volt túl mobilis. A családok anyagi helyzetük miatt nem nagyon engedhették meg maguknak és gyermekeiknek a városon belüli utazást sem. Mi pedig hittünk benne, hogy amennyiben egy gyerme csoporttal elkezdünk dolgozni, akkor csak úgy tudunk eredményeket elérni, ha hosszú távú céljaink vannak és folyamatosan foglalkozunk velük. Itt pedig éreztük, hogy elindult valami, kialakult a kötődés, elindult a fejlődés, nem akartuk hát feladni mindezt.

Ezért a környéken kezdtünk el alternatív helyszínt keresni, ahova elköltöztethetjük kis ifjúsági közösségi terünket. Sikerült egy nem túl olcsó, de stratégiaileg nagyon jó helyen lévő ingatlanra bukkannunk. Az épület majdnem a környék iskolájának tőszomszédságában van, a helyi kisbolt mellett. Saroképület és minden ablakában a nap minden órájában ül valaki, beszélget valaki vagy piázik valaki. Sokan nézik kocsmának a kisboltot. Pont ez a kép teszi annyira indokolttá az otlétünket, a tanoda szükségességét. Átköltöztünk, mind a mai napig itt működünk. Először csak egy picike szobát és egy picike előteret béreltünk itt. Heti három alkalommal tartottunk információs irodát, ami iránt megnövekedett a kereslet. A nagyobbak elhozták kisebb tesóikat is. Két korábbi gyakorlatosunkat sikerült felvennünk félállásba, így elkezdtünk állandó programokat biztosítani az információs iroda nyitva tartása alatt is. A heti egy ifiklub is megmaradt, itt már a közösségfejlesztés lett az elsődleges cél. A részt vevő gyerekek egyre jobban be tudtak illeszkedni iskolai közösségeikbe is, egyre kevesebb volt a deviáns viselkedés.

Felvettük a kapcsolatot a helyi iskolával, majd a városrészi iskolaközponttal is igyekeztünk jó viszonyt kialakítani. Az iskolaközpont tagintézményeiben folytattuk felkereső ifjúsági tevékenységünket az Élmény Kommandó elnevezésű, élménypedagógiai foglalkozássorozattal. Sikerült elérnünk, hogy a tagintézmények partnerként tekintsenek ránk és ne csak szabadidős programjaikkal kapcsolatban keressenek meg minket, hogy tudunk-e foglalkozást vinni, hanem gyerekeket is delegáljanak hozzánk. Egyre többször fordult elő, hogy az iskolák vagy a helyi családsegítő szolgálat javaslatára érkeztek hozzánk gyerekek.

Azzal, hogy eljöttünk ZION-ból és elkezdhattünk nagyobb hatékonysággal az ifjúsági munkára koncentrálni, egyre világosabb lett, hogy hányféle területen volna még szükséges a beavatkozás. Ekkor vált világossá, hogy mekkora szükség is van erre a szolgáltatásra ezen a területen. Mondhatjuk, hogy felpörögtek az események és amire észbe kaptunk, akkora lett az igény arra, amit csinálunk, amekkorát éppen, hogy ki tudunk elégíteni. Folyamatosan igyekeztük a szükségletekhez igazítani a működésünket, és azt is látni kezdtük, hogy nemcsak a gyerekekkel való folyamatos foglalkozásra és fejlesztésre lenne nagy szükség, hanem a szülőkkel való közösségépítő munkára is.

A tanoda

2012 végén adtuk be azt a pályázatot, amiből 2013 tavaszán elkezdhattuk működtetni Tanodánkat. Úgy gondoltuk, hogy addigra már elég tapasztalattal és területi kötődéssel rendelkezünk ahhoz, hogy sikeresen valósítsunk meg egy ilyen programot. Ez a pályázat új felállást eredményezett, valamint soha nem tapasztalt akadályok elé állított minket. Olyan új tapasztalatokat szereztünk ismét, amelyekre addig nem is gondoltunk. Pedig valóban volt már komoly múltunk a területen a gyerekekkel. Meg kellett küzdenünk azzal a nem egyszerű folyamattal, hogy önkénteseinkből hogyan lesznek munkatársak. Ez nem mindenki számára ment könnyen. Máshogyan kellett egymáshoz és a munkarendhez viszonyulni, mások lettek az adminisztrációs feladatok, de leginkább magunkban kellett rendezni az identitásunkat ezzel kapcsolatban. Nem volt egyszerű, de végül remek és ütős szakmai csapat állt össze a tanoda megvalósítására.

A gyerekeket is át kellett segíteni egy nagyon kötetlen, nagyon szabadidős működési formából egy strukturáltabb keret közé. Motivációs rendszerünket, a manna rendszert ennek az átállásnak a megkönnyítésére találtuk ki, de olyan jól bevált, hogy azóta is alkalmazzuk. Az iskolával is el kellett fogadtatnunk magunkat, és hosszú időbe telt, mire elfogadtak minket segítőknek. Olyan segítőknek, akik nem csupán játszani és jótékonykodni szoktak a gyerekekkel, hanem az ő munkájukat is erősítő, fejlesztő folyamatokat valósítanak meg délutánonként.

A tanév során teret biztosítottunk az egyéni és a közösségfejlesztésre is. A közös tanuláson, leckeíráson kívül minden délután két különböző fejlesztőműhely közül választhatnak a gyerekek. Ezek között van olyan, ahol egyénileg vagy kisebb csoportban, illetve van olyan, ahol egészen nagy csoportban folyik a munka, így mindegyik műhely más területen hat fejlesztően a gyerekekre. A balett-, mazsorett-, jóga-, foci-/sport- és élménypedagógia-műhely a mozgásfejlesztésen kívül a csapatban való együttműködést ösztönzi, fejleszti. A média-, újságírás-, társasjátékok készítése, rajz- és zeneműhely kisebb csoportban biztosít lehetőséget az egyéni fejlesztésekre különböző területeken: finommotoros mozgás, ritmusérzék, olvasás, íráskép, helyesírás, fogalmazás, szereplés és kiállítás, beszédkézség, kézügyesség, ábrázolás. Mindegyik műhely során fontos szempont volt, hogy az azokon végzett tevékenységeken keresztül sikerélményhez is juttassuk a gyerekeket. Ezért sokszor jártak a műhelyek résztvevői fellépni, versenyezni, kiállításokra, „termékek” készültek az év során, amiket használunk a tanodában (pl. társasjáték) vagy haza lehet vinni (pl. hangszerek, újságcikkek, ajándéktárgyak, rajzok).

Igyekszünk minél több külsős programlehetőséget biztosítani a gyerekeknek, ahol a gyerekek kimozdulhatnak a komfortzónájukból (és szó szerint is abból a környezetből, amelyben mindennapjaikat töltik), új helyzetekben, új emberekkel

találkozhatnak, ezzel is gazdagítva szemléletüket.

Tavasszal lejárt a pályázatunk, amiből elindítottuk a tanodát, de ennek ellenére célunk, hogy továbbra is tanodaként működjünk. Pályázati és adományi forrásokból eddig sikerült megtartanunk munkatársainkat és hosszú távú célunk, hogy pályázatfüggetlenül tudjuk működtetni a tanodát mostani mentorainkkal, szakmai csapatunkkal. A tanoda körüli önkéntes tevékenység egy időben szinte teljesen megszűnt, de 2015 őszétől új, előre megtervezett és átgondolt önkéntes programot indítottunk. Ennek keretében ma újra 20 fő körüli önkéntes bázissal dolgozunk, ők segítik, támogatják a tanodai mentorok munkáját és a gyerekek egyéni, személyre szabott fejlesztését.

Tanodát működtetni kémény dió, ha valóban komolyan gondolod

Tapasztalatokkal, elképzelésekkel, átgondolt tervekkel és a helyi igények valós ismeretével vágtunk bele a tanodaprogramba és még így is nagyon sok nehézséggel kellett szembenéznünk. Mint remélhetőleg ebből az írásból is kitűnik, mi hosszú évek alatt, fokozatosan és folyamatosan, mindig a helyi igényekre reagálva és az aktuális helyzetekhez alkalmazkodva alapoztuk meg a tanodánkat. Kellett jó kétévnyi előkészítő munkának is tekinthető szakasz, amelyben kialakítottuk a bizalmat a családokkal, akikkel ma dolgozunk, akiknek a gyerekei ma a tanodába járnak. Nem csak a bizalmat kellett kialakítani, hanem meg kellett ismerni az igényeiket is. Azért volt erre szükség, hogy ne idegenek legyünk, akik hirtelen megjelennek a szegény cigányok és nem cigányok között és azt mondják, hogy mi tudjuk, hogy hogyan lesz jó nektek és most azt kell csinálnotok, amit mi mondtunk. Ezzel semmire nem mentünk volna. Tisztelni kell azokat, akikkel egy ilyen mély fejlesztőfolyamatot elkezdünk megvalósítani. Mi sohasem értük, hanem velük akartunk dolgozni azon, hogy jobb körülmények között élhessenek, több lehetőséghez juthassanak az életben. Gyerekek és felnőttek egyaránt.